

ако може си избави живота, и ако може ся измъкна здравъ и читавъ изъ тѣхъ опасны мѣста.

Дядо Иванъ, нашъ познатъ вече старецъ, ималъ да прикарва прѣзъ главѣ-тѣ си и това, да минува прѣзъ такыва грозны мѣста. Послѣ злополучіе-то на свое си семейство, слѣдъ като оплака жалостны-тѣ останки на свое-то жилище и слѣдъ като ся вѣчно упрости съ прѣстъ-тѣ, дѣ лѣжение негова-та любима ступанка—баба Рада, упѣти ся самси съ Стоенчя заедно на право прѣзъ Дели-Орманъ, като мислеше да ся збере съ сына си Василчя въ градъ Шюменъ, спорѣдъ както му бѣше извѣстилъ Петръ.

Сичкій неговъ товаръ бѣше на еднѣ кола и той състоеше отъ малко жито и брашно, и отъ нѣкой си полуизгорѣли покѣщенины, отърваны отъ пламака. Едничкій неговъ другаръ, едничко и сѣтничко негово утѣшеніе бѣше сынъ неговъ Стоенчо.

Верѣдъ гѣстѣ-тѣ горѣ близо при течение-то на еднѣ рѣкычкѣ. въ подножіе-то на единъ хълмъ. распрѣгна Дядо Иванъ кола-та си та да почине. Бѣше рано, рано Недѣленъ день. Около неговѣ-тѣ кола ся въртахъ само два вола и една кравичка, вързана за стърчишкѣ-тѣ. Стоенчовый вѣренъ другаръ Черню и той не отсѣтствувахе; друго ему-